

Commentary and Controversy

A Test Case – David and Bat Sheva

II Samuel 11-12

1 And it came to pass, at the return of the year, at the time when kings go out to battle, that David sent Joab, and his servants with him, and all Israel; and they destroyed the children of Ammon, and besieged Rabbah. But David tarried at Jerusalem.

2 And it came to pass at eventide, that David arose from off his bed, and walked upon the roof of the king's house; and from the roof he saw a woman bathing; and the woman was very beautiful to look upon. 3 And David sent and inquired after the woman. And one said: 'Is not this Bath-sheba, the daughter of Eliam, the wife of Uriah the Hittite?'

4 And David sent messengers, and took her; and she came in unto him, and he lay with her; for she was purified from her uncleanness; and she returned unto her house. 5 And the woman conceived; and she sent and told David, and said: 'I am with child.'

6 And David sent to Joab: 'Send me Uriah the Hittite.' And Joab sent Uriah to David. 7 And when Uriah was come unto him, David asked of him how Joab did, and how the people fared, and how the war prospered. 8 And David said to Uriah: 'Go down to thy house, and wash thy feet.' And Uriah departed out of the king's house, and there followed him a mess of food from the king. 9 But Uriah slept at the door of the king's house with all the servants of his lord, and went not down to his house. 10

And when they had told David, saying: 'Uriah went not down unto his house', David said unto Uriah: 'Art thou not come from a journey? wherefore didst thou not go down unto thy house?' 11 And Uriah said unto David: 'The ark, and Israel, and Judah, abide in booths; and my lord Joab, and the servants of my lord, are encamped in the open field; shall I then go into my house, to eat and to drink, and to lie with my wife? as thou livest, and as thy soul liveth, I will not do this thing.' ...

14 And it came to pass in the morning, that David wrote a letter to Joab, and sent it by the hand of Uriah. 15 And he wrote in the letter, saying: 'Set ye Uriah in the forefront of the hottest battle, and retire ye from him, that he may be smitten, and die...'

שמואל ב יא-יב

א וַיְהִי לְתַשׁוּבַת הַשָּׁנָה לָעֵת צֵאת
הַמְּלָאכִים, וַיִּשְׁלַח דָּוִד אֶת-יוֹאָב
וְאֶת-עֲבָדָיו עִמּוֹ וְאֶת-כָּל-יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁחָתוּ-
אֶת-בְּנֵי עַמּוֹן, וַיִּצְרוּ, עַל-רַבָּה; וְדָוִד, יוֹשֵׁב
בִּירוּשָׁלַם. {ס}

ב וַיְהִי לָעֵת הָעֶרֶב, וַיָּקָם דָּוִד מֵעַל
מִשְׁכְּבוֹ וַיִּתְהַלֵּךְ עַל-גַּג בַּיִת-הַמֶּלֶךְ, וַיִּרְא
אִשָּׁה רֹחֶצֶת, מֵעַל הַגֶּג; וְהָאִשָּׁה, טוֹבַת
מְרֵאָה מְאֹד. ג וַיִּשְׁלַח דָּוִד, וַיִּדְרֹשׁ
לָאִשָּׁה; וַיֹּאמֶר, הֲלוֹא-זֹאת בַּת-שֶׁבַע
בַּת-אֱלִיעֶם--אִשְׁתּוֹ, אֹרְיָה הַחִתִּי.

ד וַיִּשְׁלַח דָּוִד מְלָאכִים וַיִּקְחֶהָ, וַתְּבוֹא
אֵלָיו וַיִּשְׁכַּב עִמָּה, וְהִיא מִתְקַדְּשֶׁת,
מִטְּמְאָתָהּ; וַתֵּשֶׁב, אֶל-בֵּיתָהּ. ה וַתַּהַר,
הָאִשָּׁה; וַתִּשְׁלַח וַתַּגִּד לְדָוִד, וַתֹּאמֶר
הִרָה אֲנִי.

ו וַיִּשְׁלַח דָּוִד, אֶל-יוֹאָב, שְׁלַח אֵלַי,
אֶת-אֹרְיָה הַחִתִּי; וַיִּשְׁלַח יוֹאָב
אֶת-אֹרְיָה, אֶל-דָּוִד. ז וַיָּבֵא אֹרְיָה, אֵלָיו;
וַיִּשְׁאַל דָּוִד, לְשָׁלוֹם יוֹאָב וְלְשָׁלוֹם הָעָם,
וְלְשָׁלוֹם, הַמְּלַחְמָה. ח וַיֹּאמֶר דָּוִד
לְאֹרְיָה, רַד לְבֵיתְךָ וּרְחֵץ רַגְלֶיךָ; וַיֵּצֵא
אֹרְיָה מִבַּיִת הַמֶּלֶךְ, וַתֵּצֵא אַחֲרָיו מִשְׁאֵת
הַמֶּלֶךְ. ט וַיִּשְׁכַּב אֹרְיָה, פֶּתַח בַּיִת
הַמֶּלֶךְ, אֵת, כָּל-עֲבָדֵי אֲדָנָיו; וְלֹא יָרַד,
אֶל-בֵּיתוֹ. י וַיִּגְדוּ לְדָוִד לֵאמֹר, לֹא-יָרַד
אֹרְיָה אֶל-בֵּיתוֹ; וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל-אֹרְיָה,
הֲלוֹא מְדַרְךָ אַתָּה בָּא--מִדּוֹעַ, לֹא-יָרַדְתָּ
אֶל-בֵּיתְךָ. יא וַיֹּאמֶר אֹרְיָה אֶל-דָּוִד,
הָאָרוֹן וַיִּשְׂרָאֵל וַיהוָה יֹשְׁבִים בְּסֻכּוֹת
וְאֲדָנִי יוֹאָב וְעֲבָדֵי אֲדָנִי עַל-פְּנֵי הַשָּׂדֶה
חֲנִים, וְאֲנִי אָבוֹא אֶל-בֵּיתִי לֶאֱכֹל

22 So the messenger went, and came and told David all that Joab had sent him for.

23 And the messenger said unto David: 'The men prevailed against us, and came out unto us into the field, and we were upon them even unto the entrance of the gate. 24

And the shooters shot at thy servants from off the wall; and some of the king's servants are dead, and thy servant Uriah the Hittite is dead also.'

25 Then David said unto the messenger: 'Thus shalt thou say unto Joab: Let not this thing displease thee, for the sword devoureth in one manner or another; make thy battle more strong against the city, and overthrow it; and encourage thou him.' 26 And when the wife of Uriah heard that Uriah her husband was dead, she made lamentation for her husband. 27 And when the mourning was past, David sent and took her home to his house, and she became his wife, and bore him a son. But the thing that David had done displeased the LORD.

12: 1 And the LORD sent Nathan unto David. And he came unto him, and said unto him: 'There were two men in one city: the one rich, and the other poor. 2 The rich man had many flocks and herds; 3 but the poor man had nothing save one little ewe lamb, which he had bought and reared; and it grew up together with him, and with his children; it ate of his own morsel, and drank of his own cup, and lay in his bosom, and was unto him as a daughter. 4 And there came a traveller unto the rich man, and he spared to take of his own flock and of his own herd, to dress for the man that was come unto him, but took the poor man's lamb, and dressed it for the man that was come to him.'

5 And David's anger was greatly kindled against the man; and he said to Nathan: 'As the LORD liveth, the man that hath done this deserveth to die; 6 and he shall restore the lamb fourfold, because he did this thing, and because he had no pity.'

7 And Nathan said to David: 'Thou art the man. Thus saith the LORD, the God of Israel: I anointed thee king over Israel, and I delivered thee out of the hand of Saul; 8 and I gave thee thy master's house, and thy master's wives into thy bosom, and gave thee the house of Israel and of Judah; and if that were too little, then would I add unto thee so much more. 9 Wherefore hast thou despised the word of the LORD, to do that which is evil in My sight? Uriah the Hittite thou hast smitten with the sword, and his wife thou hast taken to be thy wife, and him thou hast slain with the sword of the children of Ammon. ...13

וְלִשְׁתּוֹת, וְלִשְׁכַּב עִם-אִשְׁתִּי; חֵיךָ וְחַי
נַפְשְׁךָ, אִם-אֶעֱשֶׂה אֶת-הַדְּבָר הַזֶּה...

יָד וַיְהִי בַבֶּקֶר, וַיִּכְתֹּב דָּוִד סֵפֶר אֶל-יוֹאָב;
וַיִּשְׁלַח, בְּיַד אוּרִיָּה. טו וַיִּכְתֹּב בַּסֵּפֶר,
לֵאמֹר: הִבּוּ אֶת-אוּרִיָּה, אֶל-מוֹל פְּנֵי
הַמְּלַחְמָה הַחֲזָקָה, וְשַׁבְתֶּם מֵאַחֲרָיו,
וְנָכְהוּ וְמָתוּ...

כֹּב וַיִּלְךָ, הַמְּלָאָךְ; וַיָּבֵא וַיַּגִּד לְדָוִד, אֵת
כָּל-אֲשֶׁר שָׁלַח יוֹאָב. כִּג וַיֹּאמֶר הַמְּלָאָךְ,
אֶל-דָּוִד, כִּי-גָבְרוּ עָלֵינוּ הָאֲנָשִׁים, וַיִּצְאוּ
אֶל-עֵינֵינוּ הַשֵּׁדָה; וַנְהִיָּה עֲלֵיהֶם, עַד-פְּתַח
הַשַּׁעַר. כִּד וַיִּרְאוּ הַמּוֹרָאִים אֶל-עַבְדְּךָ
מֵעַל הַחוּמָה, וַיִּמְוֹתוּ מֵעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ; וְגַם,
עַבְדְּךָ אוּרִיָּה הַחֲתִי--מָת. {ס}

כֹּה וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל-הַמְּלָאָךְ, כֹּה-תֹאמֶר
אֶל-יוֹאָב אֶל-יָרֵע בְּעֵינֶיךָ אֶת-הַדְּבָר
הַזֶּה--כִּי-כִזָּה וְכִזָּה, תֹּאכַל הַחֶרֶב; הַחֲזֵק
מִלַּחְמָתְךָ אֶל-הָעִיר וְהָרֶסֶה, וְחֲזַקְהוּ. כו
וַתִּשְׁמַע אִשְׁתּוֹ אוּרִיָּה, כִּי-מָת אוּרִיָּה
אִישָׁה; וַתִּסְפֹּד, עַל-בְּעֵלָהּ. כז וַיַּעֲבֵר
הָאֵבֶל, וַיִּשְׁלַח דָּוִד וַיֹּאסֶפֶה אֶל-בֵּיתוֹ
וַתְּהִי-לוֹ לְאִשָּׁה, וַתֵּלֶד לוֹ, בֵּן; וַיָּרֵע הַדְּבָר
אֲשֶׁר-עָשָׂה דָּוִד, בְּעֵינֵי ה'.

יֵבֵא וַיִּשְׁלַח ה' אֶת-נָתָן, אֶל-דָּוִד; וַיָּבֵא
אֵלָיו, וַיֹּאמֶר לוֹ שְׁנֵי אֲנָשִׁים הִיוּ בְּעִיר
אֶחָת, אֶחָד עֹשִׂיר, וְאֶחָד רָאשׁ. ב
לְעֹשִׂיר, הָיָה צֹאן וּבָקָר--הֶרְבֵּה מְאֹד. ג
וְלָרֶשׁ אֵין-כֹּל, כִּי אִם-כִּבְשָׂה אֶחָת קִטְנָה
אֲשֶׁר קָנָה, וַיַּחֲזִיקָהּ, וַתִּגְדֵּל עִמּוֹ וְעַם-בְּנָיו
יַחְדוֹ; מִפְּתוֹ תֹּאכַל וּמִכֹּסוֹ תִּשְׁתֶּה,

And David said unto Nathan: 'I have sinned against the LORD.'

וּבְחִיקוֹ תִשָּׁכַב, וְתֵהִי-לוֹ, כְּבַת. ד וַיִּבֹא
הַלֵּה, לְאִישׁ הָעֶשִׂיר, וַיַּחְמַל לְקַחַת מִצֶּאֱנוֹ
וּמִבְּקָרוֹ, לַעֲשׂוֹת לְאַרְחֵי הַבָּא-לוֹ; וַיִּקַּח,
אֶת-כְּבֹשֶׁת הָאִישׁ הָרֹאשׁ, וַיַּעֲשֶׂה, לְאִישׁ
הַבָּא אֵלָיו.

ה וַיִּחַר-אֶף דָּוִד בְּאִישׁ, מְאֹד; וַיֹּאמֶר,
אֶל-נָתָן, חִי-ה', כִּי בֶן-מְוֹת הָאִישׁ הָעֹשֶׂה
זֹאת. ו וְאֶת-הַכְּבֹשֶׁה, יִשְׁלַם אַרְבַּעַתַּיִם:
עֶקֶב, אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה, וְעַל,
אֲשֶׁר לֹא-חָמַל. {ס}

ז וַיֹּאמֶר נָתָן אֶל-דָּוִד, אַתָּה הָאִישׁ;
כֹּה-אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אֲנֹכִי
מְשַׁחֲתִיךָ לְמֶלֶךְ עַל-יִשְׂרָאֵל, וְאֲנֹכִי
הַצַּלְתִּיךָ, מִיַּד שָׂאוּל. ח וְאַתָּנָה לָךְ
אֶת-בֵּית אֲדֹנֶיךָ, וְאֶת-נְשֵׂי אֲדֹנֶיךָ בְּחִיקָה,
וְאַתָּנָה לָךְ, אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל וַיהוּדָה;
וְאִם-מִעַט--וְאִסְפָּה לָךְ, כֶּהֱנָה וְכַהֲנָה. ט
מִדּוּעַ בְּזִיתָ אֶת-דְּבַר ה', לַעֲשׂוֹת הַרַע
בְּעֵינֵי (בְּעֵינֵי), אֶת אֹרְיָה הַחֲתִי הַכִּיתָ
בְּחָרֶב, וְאֶת-אִשְׁתּוֹ לְקַחַת לָךְ לְאִשָּׁה;
וְאִתּוֹ הִרְגַתָּ, בְּחָרֶב בְּנֵי עֲמוֹן... יג וַיֹּאמֶר
דָּוִד אֶל-נָתָן, חֲטָאתִי לָה';

Babylonian Talmud Shabbat 56a

Rabbi Shmuel Bar Nachmani said in the name of Rabbi Yohanan: Anyone who says David sinned is mistaken. It is written, *David was successful in all his ways and God was with him* (I Samuel 18). Could it be that God was with him if he had sinned?

So what is the meaning of the verse *Why did you despise the word of God?* (I Samuel 12) – he intended to do wrong but did not.

Uriah the Hittite you have smitten by the sword – you should have judged him in the Sanhedrin but you did not. And his wife you

תלמוד בבלי מסכת שבת דף נו עמוד

א

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: כל האומר דוד חטא - אינו אלא טועה, שנאמר +שמואל א' יח+ ויהי דוד לכל דרכיו משכיל וה' עמו וגו', אפשר חטא בא לידו ושכינה עמו?

אלא מה אני מקיים +שמואל ב' יב+ מדוע בזית את דבר ה' לעשות הרע - שביקש לעשות ולא עשה.

<p><i>have taken to be your wife</i> – she was available to be taken as a wife. As Rabbi Shmuel bar Nachmani said in the name of Rabbi Yohanan: Any man who went out to the wars of King David would write a bill of divorce for his wife...</p>	<p>את אוריה החתי הכית בחרב - שהיה לך לדונו בסנהדרין ולא דנת. ואת אשתו לקחת לך לאשה - ליקוחין יש לך בה. דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו...</p>
--	---

בת-שבע שוברת את מגן דוד – יורם טהרלב, 2003

<p>אלא היא פיתתה אותי! באותם ימים עסקתי בכתיבת תהילים וכל הגיגי רק מלים מלים מלים ושכנתי התוססת ידעה את הזמן ואת השעה בה נצבתי על הגג לקבל השראה ולפתע היא הופיעה עירומה אל מול עיני ואני, כמעט נטיו רגלי, שפכו אשורי. נערה על הגג, חשופה ויחפה וגופה, מה אומר לך בתי על גופה, יפה נוף, משוש כל הארץ, קרית מלך רב אלהים בארמנותיה נודע למשגב.</p>	<p>בחורות רבות היו לי בשנותי הסוערות אך מכל הנשים, העלמות, הנערות שמראן מזכרוני הולך ונעלם ספור אחד לא אשכח ילדתי לעולם ועליו לא ישקוט ולא יסלח לבבי על העוול שעשה לי נתן הנביא הלא הוא סיפור בת שבע, שעליו שמעת בתי, אך עד היום עוד לא מסרתי לעולם את גרסתי ואפתח בשבועה: על דברתי לא אני פתיתי את בת שבע</p>
---	--